

CALEA MĂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Căile și mijloacele prin care omul își potolește foamea și setea după Dumnezeu

Omul fiind constituit din cele două realități fundamentale, trup și suflet, simte nevoia să răspundă nevoilor fiecăreia din cele două părți ale ființei sale. A menține un echilibru sănătos între trebuințele uneia și alteia din componentele ființei sale este soluția optimă pentru o existență umană plină, împlinită și fericită. În realitate, se poate constata faptul, că omul tinde să răspundă mai accentuat, și, de cele mai multe ori exagerat și unilateral la pretențiile trupului, luptând unilateral pentru satisfacerea trebuințelor sale de ordin material. De aici, decurge întreaga zbatere a omului contemporan după bunurile materiale, pe care le consideră ca fiind singurele care îi vor asigura fericirea și singurele vrednice de a fi râvnite. Pentru ele, omul nu precupește nici un efort, simțindu-se atras de lucrurile materiale ca de un fel de vrajă magnetică, care-i schimbă percepția generală și corectă asupra vieții sale.

Corectivul la acest efort uman unilateral după dobândirea acestei lumi, îl constituie nevoia ca omul să se oprească din drumul lui cu sens unic al vieții – dobândirea doar a bunurilor materiale - și să recurgă la un examen de introspecție personală, analizându-se în forul lui cel mai intim – conștiința sa – pentru a descoperi sau redescoperi și alte aspirații profunde ale ființei sale, legate de echilibrul lăuntric, de iubirea adevărată, de pacea și bucuria vieții, de nevoia de a se raporta și la o altă realitate, dincolo de aceea a lumii materiale etc. În felul acesta, omul va putea simți în forul său lăuntric, că i se pot deschide și alte perspective ale vieții sale; va simți, că are nevoie și de alte valori, în afara celor materiale, pe care ar trebui să le caute, să le cunoască și să se împărtășească de ele.

Învățătura Evangheliei Mântuitorului Iisus Hristos este explicită din acest punct de vedere, prezentându-l pe om, ca într-o oglindă fidelă, cu toate trebuințele lui de ordin material, dar, îndeosebi, de cele de ordin spiritual. În cele ce urmează, se cuvin a fi evidențiate câteva din aceste posibilități aflate la îndemâna omului, pentru a-și potoli foamea și setea după

valorile spirituale.

1. Așa cum s-a amintit mai sus, prima cale a unui nou demers al vieții personale pentru omul post-modern este *oprirea din alergarea zbuciumată a vieții personale*, măcar și pentru câteva clipe de răgaz, pentru o analiză profundă a propriei vieți; omul trebuie să se întrebe: ce reprezintă el în fața propriei persoane și care ar trebui să fie raportul lui sănătos cu lumea din jur, cu obiectele sau lucrurile din ea? Dar, dincolo de această întrebare, nu ar trebui să lipsească și o altă întrebare: nu simte omul nevoia de a se raporta și la o altă realitate, dincolo de cea care cade sub simțurile materiale, adică realitatea care transcende lumea cu tot ce aparține de ea, adică, recursul la transcendența divină, la Dumnezeu vieții și al iubirii, după care, de fapt, omul aspiră în mod conștient sau nu?

2. După o analiză sinceră și profundă, omul poate ajunge la concluzia necesității de a avea un dialog al iubirii cu Dumnezeu Cel viu, pe Care, de fapt, îl simte foarte apropiat și intim legat de ființa sa umană? Dialogul cu Dumnezeu este forma prin care omul se simte legat nu numai de pământ, ci și de cer, oferindu-i omului un echilibru sănătos al vieții. Prin acest dialog se realizează un transfer de putere, de energie de la Dumnezeu la om, care îl întărește pe om în existența pământească, dar, în același timp, îi deschide și perspectiva veșniciei.

3. Una din formele concretizării dialogului omului cu Dumnezeu este *rugăciunea* care este cea mai expresivă și vie comunicare a omului cu Dumnezeu. Prin rugăciune, omul îi exprimă lui Dumnezeu gândurile sale, bucuriile și necazurile personale, cerându-i pe mai departe, călăuzirea și ajutorul Său. Prin această formă a dialogului, omul realizează faptul, că nu este singur în existența sa personală, că nu este predat unei lumi materiale pe care nici nu o mai poate înțelege cu adevărat, care îl însingurează și îl izolează.

Continuare în pagina 2

Pr. Ioan TULCAN

PREDICA

Taina Crucii

Duminica a III-a din Postul Mare – a Sfintei Cruci

„În vremea aceea, chemând Iisus la Sine mulțimea, împreună cu ucenicii Săi, le-a zis: Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul Său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa. Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul său? Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el, când va veni întru slava Tatălui Său cu sfinții îngeri. Și le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii, din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu, venind întru putere.” (Marcu 8, 34-38; 9, 1)

Prin Duminica Sfintei Cruci, parcursul duhovnicesc înspre luminata zi a Învierii Mântuitorului îmbracă semnificații mai adânci, izvorâte din puterea de viață făcătoare Crucii a lui Hristos Cel Răstignit și Înviat.

Puterea Crucii este tema acestei Duminici. Crucea apare, prin poziția acestei celebrări în contextul postirii, ca un ax în jurul căruia se învârtă întregul efort de postire. Efortul de postire de până acum, cu Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul, cu Duminica Ortodoxiei, apoi cu Duminica Sfântului Grigorie Palama, au pregătit praznuirea Cinstitei Crucii. Darul Duminicii trecute, cel al vederii lui Dumnezeu, se prelungește și se împlinește azi prin contemplarea lui Hristos Cel Răstignit, a Cărui Cruce este trimisă astăzi înainte pentru a încredința pe cei aruncați în arena luptelor duhovnicești că Biruitorul este aproape și va veni să răsplătească fiecăruia după măsura nevoințelor. De aceea Biserica înainte praznuiește bucuria biruinței adusă nouă prin Cruce și Înviere, introducând ca și irmoase la cântările utreniei din această Duminică irmoasele ce se vor cânta la slujba Învierii din noaptea Paștilor: „Ziua Învierii...”, „Veniți să bem băutura nouă...” și celelalte. Deci, postirea de până acum a pregătit vederea lui Dumnezeu Cel care

S-a răstignit pentru om; la această contemplare ne îndeamnă Biserica și pentru această vedere ne-a pregătit Biserica până acum prin tot ritmul liturgic și ascetic pe care-l presupune Postul Mare. Cu cât ne lăsăm învăluiți mai mult de această atmosferă liturgică a Postului Mare și cu cât ne implicăm ascetic mai mult în eliberarea noastră de patimi, cu atât Crucea lui Hristos va fi izvor de putere duhovnicească în inimile noastre și ne va dărui și duhovniceasca vioiciune ca să putem alerga mai departe în această arenă a luptelor duhovnicești, care este calea Postului. Vederea Crucii, simțirea puterii celei de viață făcătoare ce izvorăște din Cruce și înțelegerea pe cât este cu puțință a ceea ce înseamnă Taina Crucii depinde în mare măsură de efortul nostru ascetic depus în vederea despățimirii, prin care mintea noastră se poate desprinde de „gândurile cele spurcate și întunecate cu care se hrănea” (Triod, cântarea I, Duminica a II-a), alipindu-se de duhovniceștile cunoștințe.

În această desprindere prin despățimire de „gândurile cele spurcate și întunecate” se împlinește prima poruncă a Evangheliei de azi, anume *lepădarea de sine*.

Continuare în pagina 2

Pr. Ionel SCÂNTEIE

Din sumar

► „Mama, dă-mi viață pe acest pământ!”- strigătul de dor al copiilor nenăscuți, s-a auzit azi la Arad
pagina 3, Manuela Codrean

► Știri
pagina 4

Căile și mijloacele prin care omul își potolește foamea și setea după Dumnezeu

Urmare din pagina 1

De aceea, rugăciunea este mijlocul direct, personal și viu de comunicare și comuniune reală interpersonală, între om și Dumnezeu, dar, care îi oferă omului și modelul unei adevărate comunicări și comuniuni cu ceilalți oameni, semenii lui.

4. *Lectura și meditarea asupra Cuvântului lui Dumnezeu din Sfânta Scriptură* este o altă cale de hrănire duhovnicească a omului. Prin cuvântul Sfintei Scripturi și, îndeosebi, al Sfințelor Evanghelii, omul credincios simte că Dumnezeu i se adresează și lui în mod direct și personal, și, nu doar celor cărora le-a fost destinat inițial Cuvântul lui Dumnezeu. În Cartea Cărților omul află răspunsuri la foarte multe întrebări, pe care și le pune mereu, cu privire la viața sa, la aspirațiile sale, la menirea sa în lume etc. Dar, ascultarea și meditarea asupra cuvântului lui Dumnezeu rostit în cadrul sfințelor slujbe ale Bisericii, și, mai ales, în cadrul Sfințelor Liturghii, are o putere excepțională asupra omului.

5. *Hrana și băutura euharistică* în cadrul Sfințelor Liturghii, unde se oferă lumii Iisus Hristos – Arhiereul Cel veșnic – cu Trupul și Sângele Lui, încoronază întreg efortul spiritual al omului, după hrana și băutura care pot să potolească foamea și setea omului după Dumnezeu. În acest sens, cântă Biserica la împărțirea credincioșilor: „Trupul lui Hristos primiți și din Izvorul Cel fără de moarte gustați!”

Așa cum spunea Sfântul Ioan Gură de Aur, nimeni să nu se plângă de foamea spirituală, căci masa lui Hristos este bogată, și toți oamenii sunt invitați să guste din darurile lui Dumnezeu, oferite lumii prin Iisus Hristos în Duhul Sfânt.

Taina Crucii

Urmare din pagina 1

Despre această lepădare de sine Sfântul Iustin Popovici spune: „Să fim atenți că postul nu este altceva decât a înlocui sinele nostru cu Hristos, cu Dumnezeul nostru. Prin orice virtute, omul trebuie să înlocuiască sinele său cu Dumnezeu, cu Domnul nostru Iisus Hristos. Pentru că „Dumnezeu este virtutea”, după cum zice Sfântul Maxim.

Și această putere dumnezeiască este mai puternică decât această lume de aici. Această putere ne-a fost dăruită ca să învingem orice rău, orice păcat, orice putere diavolească. Zorește-ți sinele la tot lucrul bun, iar Domnul cel Bun îți va da puterea Învierii. Așa încât să mergi de la necazul mai mare la cel mai mic și de la cea mai mică bucurie la cea mai mare bucurie.” (Sfântul Iustin Popovici)

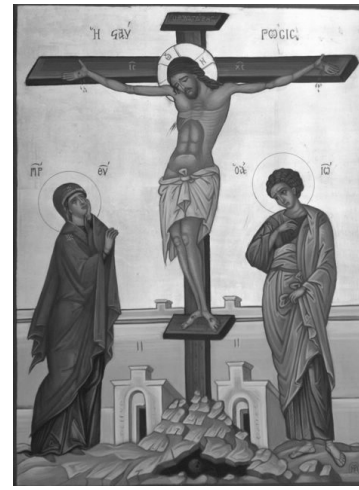
Această Duminică ne provoacă la înlocuirea sinelui nostru cu Dumnezeul Cel răstignit, pentru a prinde și noi curaj și îndrăzneală să răstignim patimile care ne țin în mintea și voința în „gândurile cele păcătoase și întunecate”.

Lepădarea de sine aduce după sine o eliberare a minții, care permite înălțarea vederii duhovnicești înspre Hristos Cel Răstignit, pe care, omul eliberat de patimi, îl urmează cu bucurie și vioiciune duhovnicească având în spate propria lui cruce.

De acum atenția duhovnicească este îndreptată înspre ceea ce va face Hristos. Efortul nostru de postire nu mai are ca prim obiectiv despățimirea, aceasta este o consecință firească, ci aprofundarea, înțelegerea și în definitiv simțirea tainei Vinerii celei Mari, când Hristos Se va răstigni. Problema adâncă ce se ridică și care ar trebui să ne înghețe simțirea este următoarea: Taina Vinerii celei Mari este, negreșit, Taina Răstignirii lui Hristos, dar, oare, n-ar trebui să fie și taina răstignirii mele?! Pentru ce îmi spune Hristos astăzi că trebuie să îmi iau crucea și să urmez Lui?! Oare nu pentru că și eu trebuie să intru cu propria mea răstignire în Taina Vinerii celei Mari? Dacă nu ajung să mă răstignesc împreună cu Hristos în Vinerea cea Mare, risc să fac parte dintre cei care priveau distant la Răstignire și care nici nu s-au bucurat de Învierea Lui.

Începând de azi postirea este dinamizată de Taina Vinerii celei Mari, de Taina Crucii lui Hristos, înspre care să alergăm cu propria noastră cruce, cu nădejdea vie că „prin Cruce bucurie a venit la toată lumea”. Amin.

Ce fel de armă e Crucea

Am devenit atât de obișnuiți cu Crucea – o considerăm chiar a fi un simplu ornament – încât trecem cu vederea sau uităm prea ușor două aspecte fundamentale în privința ei. Primul, crucea este un scandal: a fost un instrument de tortură, cea mai brutală, groaznică și crudă formă de execuție din Antichitate. Al doilea, datorită acestui scandal, anomalia reprezentată de modul în care o preaslăvim în cântările de la Duminica cinstită și de viață-făcătoare Crucii și de la Praznicul Înălțării Crucii – printre cele mai frumoase cântări ale anului liturgic, cu adevărat un delicios praznic de poezie.

Noi personificăm Crucea și i ne adresăm direct, de obicei folosind cuvinte încărcate de paradox, precum: „Tu ești o nebiruită armă a păcii”. Sau vorbim despre ea ca despre Hristos Însuși: noaptea trecută, la priveghere, am numit Crucea „lumină celor în întuneric”. Am început astă-noapte la „Doamne, strigat-am”, cu „Strălucește, Cruce a Domnului, luminatele fulgere ale harului tău în inimile celor ce te cinstesc pe tine, și cu dragoste dumnezeiască te primesc, ceea ce ești de lume dorită”. Această nepotrivire între groaza a ceea ce s-a întâmplat, precum faptul că ucenicii au fugit cuprinși de frică, iar soarele și-a ascuns fața, și modul în care vorbim și cântăm ar trebui să ne dea răgaz de gândire, pentru ca aceste cuvinte să nu devină doar niște cuvinte drăguțe, cuvinte pe care le cântăm, dar încă nu le auzim cu adevărat; nu, ci, mai degrabă, pentru ca ele să pătrundă în noi și să ne deschidă față de puterea lui Dumnezeu care susține întreaga creație și, prin aceasta, transformă întreaga creație. Fiecare dintre paradoxurile pe care

immografia ni le pune înaintea ne călăuzește mai adânc în taina lui Iisus Hristos. Crucea este Arma Păcii, cântăm noi. Totuși, în ciuda tonurilor militariste, Crucea nu este pur și simplu o armă mai puternică și mai grozavă într-un fel de panoplie a armelor cerești! Nu, ea este arma păcii, este o armă care nu are nevoie de o mare putere de foc pentru a-i sfărâma în bucăți pe dușmanii noștri într-un cerc al violenței ci, mai degrabă, închide acest cerc al violenței, inaugurând pacea lui Dumnezeu pentru cei care sunt pregătiți să o trăiască.

Hristos nu ne îndeamnă, atunci când cineva ne lovește sau jignește, să lovim înapoi sau să ne răzbunăm, ci să întoarcem celălalt obraz, să ne purtăm unul altuia slăbiciunile, nu pentru a fi și mai mult, ci să luăm asupra noastră mânia care se află în cealaltă persoană, să o neutralizăm, să o sfârșim, așa cum Hristos Însuși a făcut, Mielul cel nevinovat adus spre a fi ucis sau, mai degrabă, a mers de bunăvoie, luând asupra Sa păcatul lumii. Aici nu este vorba doar despre a avea un comportament pasiv ci, mai degrabă, despre a fi pasiv în mod activ, creator, și de a fi creator în cel mai dumnezeiesc chip cu putință – fiindcă Îi îngăduie lui Dumnezeu să lucreze în și prin

noi, și nu ne lasă să acționăm de capul nostru, în necunoștință de cauză. Dar Dumnezeu nu poate lucra pentru noi decât numai dacă noi înșine luăm Crucea și trăim prin ea, fiindcă dacă facem astfel – morți față de lume – noi vom fi deja, acum, în pace cu Dumnezeu, netulburați de nimic din ceea ce lumea aruncă împotriva noastră, iar pacea pe care o vom cunoaște se va răspândi prin noi tuturor celor din jurul nostru. De asemenea, dacă Crucea aduce viață, sau viața vine prin Cruce, așa cum cântăm, atunci aceasta înseamnă că venirea noastră în lume nu este o naștere în viața la care suntem chemați, fiindcă suntem chemați să intrăm în, și să trăim viața lui Dumnezeu Însuși. A noastră nu este decât respirația, care pune în mișcare trupul nostru, nu viața creată în noi de Duhul, care dă viață mădularelor muritoare. Pentru a fi născut întru viața la care suntem chemați, a fi părtaș la viața lui Dumnezeu Însuși este nevoie de Cruce, fiindcă aceasta ne arată în cel mai dramatic și paradoxal chip cu putință viața lui Dumnezeu și iubirea lui Dumnezeu. Prin asumarea Crucii, prin faptul că nu mai trăiesc pentru mine însumi, ci în slujba lui Dumnezeu și a celorlalți, noi deja – chiar de acum – intrăm întru și trăim viața care este viața necreată a lui Dumnezeu Însuși, și începând să trăim astfel, nimic nu poate afecta viața pe care o trăim acum, nici măcar moartea, fiindcă în această viață s-a intrat prin moarte.

(Pr. Prof. John Behr, *Crucea lucrează în lume. Omilii pentru perioadele liturgice de peste an*, Editura Doxologia, Iași, 2016, pp. 41-44)

Ascultarea

Ca stareți, de multe ori se poate întâmpla ca și noi să facem câte o greșală. Însă tu, cel care faci ascultare, nu te vei păgubi. Niciodată din ascultare nu poate ieși ceva rău, pentru că ea este urmarea lui Hristos.

Dacă ai făcut ascultare, vei merge în Rai. Dacă nu ai făcut ascultare, nu poți să faci rugăciunea minții, nu poți să te împărtășești, nu poți să slujești, ci ești sortit iadului. Privește la Adam, la proorocul Elisei și la Ghiezi. Prin toate aceste exemple te poți încredința că mai mult se odihnește Dumnezeu în ascultare, decât în alte virtuți. Și celelalte virtuți ajută, însă cum lucrează ascultarea, nu lucrează

celelalte virtuți. De aceea, să vă îngrijiiți mai mult de ascultare.

Să vă mai spun ceva. De noi depinde să creștem sau să micșorăm această lumină pe care o avem înlăuntrul nostru, adică harul. Dacă acum este de cinci grade, mâine putem să o facem de zece, treizeci, cincizeci sau o sută de grade, dar o putem și micșora la opt, cinci, trei sau un grad; de noi depinde aceasta. Și aceasta vine din devotamentul, încrederea, evlavia și respectul pe care îl avem față de stareț. În funcție de ascultarea pe care o avem față de stareț, această lumină crește. Dar nu numai față de stareț, ci și între noi trebuie să

avem ascultare.

Fericit este acel frate, care înainte ca starețul sau fratele lui să termine cuvântul, spune: „Să fie binecuvântat!”. De pildă, dacă un frate îți spune: „Părinte, vino să mă ajuți!”, atunci tu să spui: „Să fie binecuvântat!”.

Urmează această cale și vei vedea ce o să simți înlăuntrul tău. Câtă pace, câtă liniște sufletească vei simți!

(Ieromonah Iosif Aghioritul, *Starețul Efreim Katunakiotul*, traducere din limba greacă de Ieroschimonah Ștefan Nuțescu, Editura Evanghelistos, București, 2004, pp. 177-178)

„Mama, dă-mi viață pe acest pământ!” - strigătul de dor al copiilor nenăscuți, s-a auzit azi la Arad

Marșul pentru Viață 2019 „Unic din prima secundă”, manifestare națională aflată la a IX-a ediție, a reunit la Arad pentru a opta oară consecutiv, peste 500 de persoane, părinți, bunici, copii și preoți, sufletul acestei manifestări fiind actrița Georgiana Popan.

Înainte de pornirea în marș, după rugăciunea de început, elevii Școlii Ortodoxe „Sfântul Ierarh Nicolae” Arad aflați sub coordonarea prof. Cristina Opreanu și copiii de la Grupul Coral „Sfântul Ioan Botezătorul” de la Catedrala Veche Arad, coordonați de Sorin Gheorghe Săplăcan au interpretat câteva cântece religioase pentru copii.

Manifestarea a început la ora 12:00, plecarea fiind din Piața Avram Iancu, cu oprire la Spitalul Matern unde s-au

spus rugăciuni și s-a încheiat la Catedrala Ortodoxă „Sfânta Treime”, unde participanții au intonat cântece religioase și a fost creată o cruce de lumânări, spre pomenirea copiilor uciși prin avort. Așa cum spunea și pr. consilier Gheorghe Gligor, în deschiderea evenimentului, Marșul pentru Viață reprezintă „o mărturisire a noastră față de acest mare dar dat de Dumnezeu, care se numește viață”.

A VIII-a ediție consecutivă a Marșului pentru viață de la Arad a fost organizată cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Dr. Timotei Sevcicu – Arhiepiscop al Aradului, de către Arhiepiscopia Aradului împreună cu Asociația Filologos Arad.

În lume, Marșul pentru viață a fost organizat pentru prima

dată la Washington D.C., în 22 ianuarie 1974. În România, a fost organizat pentru prima dată la Sibiu și Timișoara în anii 2000, iar în 2018 peste 300 orașe și sate din România și Republica Moldova au aderat la acest eveniment ajungându-se anul acesta la peste 600 de

orașe și localități care au organizat marșul. La Arad, Marșul pentru viață a fost inițiat de Ana-Maria Zbora (Jitea), coordonatoarea Campaniei „Alege Viața”, în școlile din județ.

La final părintele Simion Mladin de la Catedrala Arad a transmis arhierestile binecu-

vântări ale Înaltpreasfințitului Părinte Dr. Timotei Sevcicu și a mulțumit atât celor care au organizat cât mai ales celor care au participat la marș, care este o adevărată mărturie de credință în zilele noastre.

Manuela CODREAN

Crucea iubire și desăvârșire

Hristos s-a suit pe cruce atât pentru eliberarea firii Sale omenești de afectele ei de pe urma păcatului lui Adam și pentru ridicarea ei la starea de înviere, cât și pentru a ne-o împărtăși și nouă în această stare, deci pentru noi. Deci El s-a suit pe cruce pentru noi, pentru a ne arăta prin aceasta iubirea Lui, împreună Lui pătimire cu noi.

N-a dezlegat iubirea ce ne-a arătat-o prin durerile, crucii, de suportarea acestor dureri pentru a ridica firea noastră luată de El la starea de nesticăciune pentru a ne-o da și nouă astfel. Pentru aceste două lucruri ne suim și noi pe cruce împreună cu El: să întărim firea noastră prin răbdarea durerilor și să ajutăm și altora prin iradierea acestei puteri din firea noastră ajunsă la desăvârșire.

Deci nu despărțim nici noi desăvârșirea noastră prin cruce, de iubirea arătată altora prin ea. De aceea ne slăvim și noi în firea noastră întărită împreună cu El și ne ridicăm la viața curată și nesticăcioasă la care s-a ridicat El. Nu putem despărți desăvârșirea noastră de iubirea de oameni, de compătimirea cu ei. Pe amândouă le câștigăm pe crucea pe care ne suim împreună cu Domnul.

(Părintele Dumitru Stăniloae, nota 729 la **Sfinții Varsanufie și Ioan**, *Scrisori duhovnicești*, în Filocalia XI, Editura Episcopiei Romanului și Hușilor, Roman, 1990, p. 604)

RUGĂCIUNE DE POCĂINȚĂ

Sufletul din mine plin e de păcate
Și mereu colindă căi întunecate...
Însetat de viață, fără nici o pace,
El mereu pe voia diavolilor face;

Zilele trăindu-și una câte una,
Tot mai rob îl are pizma și minciuna,
Pe nedrept își face tot mai multă parte
De atâtea bunuri și plăceri deșarte.

Ca albina-n goană veșnic după miere,
Sufletu-mi aleargă după tot ce piere:
Patimile toate ca o apă-l fură,
Și-i trufaș de moarte, și e plin de ură...

Mă cutremur, Doamne, și mă-neacă plânsul,
Când mă văd ca pomul fără roade-ntrânsul,
Ale cărui ramuri de omizi sunt pline,
Cum e plin de rele sufletul din mine!...

Suflete nebune, oare ce vei face,
Când de trupul șubred mi-te vei desface:
Când la judecată, nu vei putea duce
Nici-o floare Celui răstignit pe cruce?

Radu Gyr

ȘTIRI

Chiriarhul arădean a participat la hramul Mitropoliei Clujului, Maramureșului și Sălajului

De Praznicul Bunei Vestiri, luni, 25 martie 2019, Mitropolia Clujului, Maramureșului și Sălajului și-a sărbătorit hramul. Momentul a fost marcat prin oficierea Sfintei Liturghii în catedrala Mitropolitană din Cluj-Napoca, în sobor de nouă ierarhi, preoți și diaconi, slujbă la care au luat parte mii de credincioși.

Pentru credincioșii din Mitropolia Clujului, Maramureșului și Sălajului, sărbătoarea Bunei Vestiri are o însemnătate deosebită, deoarece în această zi au fost întronizați cei doi mitropoliți: vrednicul de pomenire Mitropolitul Bartolomeu Anania și Înaltpreasfințitul Părinte Andrei, actualul Întâistătător al Mitropoliei. Astfel, pentru a marca împlinirea a 13 ani de existență ai Mitropoliei Clujului, Maramureșului și Sălajului, începând cu ora 10:00, un sobor de nouă ierarhi, în frunte cu Înaltpreasfințitul Părinte Andrei, Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului și Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului, a slujit Sfânta Liturghie în Catedrala Mitropolitană din Cluj-Napoca. Din sobor au făcut parte: Arhiepiscopul Timotei al Aradului, Episcopii Luchian al eparhiei ortodoxe sârbe din Ungaria și administratorul vicariatului ortodox sârb din Timișoara, Iustin al Maramureșului și Sătmăreanului, Nicodim al Severinului și Strehaiei, Gurie al Devei și Hunedoarei, Petroniu al Sălajului, Episcopul-vicar Vasile Someșanul al Arhiepiscopiei Clujului și Arhierul-vicar Timotei Sătmăreanul al Episcopiei Maramureșului și Sătmăreanului.

La slujbă au luat parte mii de credincioși, personalități din lumea culturală și academică, dar și reprezentanți ai autorităților civile și militare din întreaga Mitropolie.

Cuvântul de învățătură a fost rostit de Preasfințitul Părinte Petroniu, Episcopul Sălajului, care a subliniat că momentul Bunei Vestiri anunța schimbarea cursului întregii istorii „fiindcă Fiul lui Dumnezeu a venit și s-a unit cu omul”. Răspunsurile liturgice au fost date de Corul Catedralei, dirijat de pr. prof. univ. dr. Vasile Stanciu, decanul Facultății de Teologie Ortodoxă din Cluj-Napoca.

PS Părinte Emilian Crișanul a slujit în Catedrala Episcopală din Slatina

Episcopia Slatinei și Romanaților a sărbătorit luni, 25 martie 2019, în ziua praznicului Bunei Vestiri, 11 ani de la înființare. Tot în această zi, Chiriarhul locului, Preasfințitul Părinte Episcop Sebastian, a împlinit 18 ani de slujire arhierescă.

La Catedrala Episcopală „Înălțarea Domnului” din municipiul Slatina, evenimentele aniversare au fost

marcate prin oficierea Sfintei Liturghii de către Înaltpreasfințitul Părinte Ciprian, Arhiepiscopul Buzăului și Vrancei, împreună cu Preasfințitul Părinte Sebastian, Episcopul Slatinei și Romanaților, și Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului.

În cuvântul de învățătură, Înaltpreasfințitul Părinte Ciprian a evidențiat însemnătatea praznicului Bunei Vestiri pentru mântuirea neamului omenesc.

„Sărbătoarea de astăzi nu este doar o sărbătoare închinată Maicii Domnului, ci și un praznic împărătesc închinat Mântuitorului Iisus Hristos, pentru că, așa cum ați auzit în troparul cântat la strană: «Astăzi este începutul mântuirii noastre și arătarea tainei celei din veac [...]»; este începutul înomenirii lui Dumnezeu Cuvântul, adică începutul întrupării, mai târziu, peste nouă luni, Sfânta Fecioară Maria dând naștere Pruncului Iisus în peștera din Bethleem. Pentru aceste taine dumnezeiești pe care Dumnezeu le-a dezlegat prin intermediul Sfântului Arhanghel Gavriil și al Sfintei Fecioare Maria, noi, cei ce suntem mădulare vii ale Trupului lui Hristos, Biserica, trebuie să arătăm multă recunoștință”, a subliniat Înaltpreasfinția Sa.

În încheiere, Arhiepiscopul Buzăului și Vrancei l-a felicitat pe Preasfințitul Părinte Episcop Sebastian pentru rodnică lucrare desfășurată în cei 11 ani de când păstorește Eparhia Slatinei și Romanaților și i-a dăruit o cruce de binecuvântare.

De asemenea, Preasfinția Sa a mulțumit ierarhilor, preoților și tuturor credincioșilor prezenți la acest moment aniversar.

Slujire Arhierescă și hirotonie la Schitul de maici din Bodrogu Vechi

Duminică, 24 martie 2019, în ajunul praznicului Bunei Vestiri, care este și hramul paraclisului de iarnă a Schitului de maici „Cuvioasa Paraschiva” din satul Bodrogu Vechi, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, a fost prezent în mijlocul obștii monahale și a credincioșilor veniți în număr mare la această vatră monahală, pentru a săvârși Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. Din soborul slujitor au făcut parte: Părintele Grigorie Timiș, starețul Mănăstirii Hodoș-Bodrog, Protos. dr. Iustin Popovici, consilier

cultural, Protos. lect. dr. Nicolae Tang, Pr. Dorel Moț de la Parohia Gurahonț și Arhid. dr. Tiberiu Ardelean, inspector eparhial.

La momentul convenit, Chiriarhul a rostit cuvântul de învățătură cu titlul: „Darul dumnezeiesc și conlucrarea omenească” (pe baza citirilor scripturistice: Evrei 1; Marcu 2) prin credință și fapte sau virtuți creștinești, reflectând apropierea între Dumnezeu și oameni spre binele vieții pământești și dobândirea mântuirii. Înainte-prăznuirea Bunei Vestiri tocmai în Duminica închinată Sfântului Grigorie Palama adaugă, în acest context, și însemnătatea revărsării darurilor dumnezeiești peste lume, spre desăvârșire, a adăugat Înaltpreasfinția Sa.

Cu această ocazie, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a hirotonit întru diacon pe tânărul teolog Aurelian-Iulian Moț, pe seama Parohiei Gurahonț, Protopopiatul Sebiș.

La finalul Sfintei Liturghii, în numele maicii starețe Teodora Opriș și a ostenitoarelor schitului, a soborului slujitor, a familiei Părintelui ic. stavr. Dorel Moț și a credincioșilor prezenți, Părintele Iustin Popovici a adresat Chiriarhului cuvânt de mulțumire pentru grija părintească și dragostea ce o arată permanent față de obștea acestui schit, precum și tuturor celor de față pentru prezență, în mod cu totul aparte credincioșilor de la Gurahonț, veniți în număr mare.

PS Părinte Emilian Crișanul a slujit la biserica „Buna Vestire” din Deva

Cu o zi înaintea praznicului Bunei Vestiri, în Duminica a doua din Post – a Sfântului Grigorie Palama, 24 martie 2019, biserica „Buna Vestire” din Deva și-a sărbătorit hramul. Sfânta Liturghie a fost săvârșită de către Preasfințitul Părinte Gurie, Episcopul Devei și al Hunedoarei, și Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Aradului, împreună cu un sobor de preoți și diaconi.

În timpul slujbei, la momentul rânduit, Părintele diacon Florin Vlad Suba a fost hirotonit întru preot pe seama parohiei „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” din Pojoga, cu filia Sălciva, Protopopiatul Deva.

În cuvântul de învățătură rostit, Preasfințitul Părinte Emilian a vorbit despre viața și învățătura Sfântului Ierarh Grigorie Palama, a cărui pomenire se face în această duminică.

La final, Preasfințitul Părinte Episcop Gurie a mulțumit pentru prezență sfinților slujitori, dar și credincioșilor veniți să se roage în această zi de sărbătoare pentru parohia devenă.

(Știrile au fost preluate de pe site-urile episcopiaradului.ro și basilica.ro)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
 Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
 Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,
 SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
 Administrație: Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
 Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
 Tipărit la Poudique srl Arad.
 ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
 Costul unui abonament este de 50 lei anual.